

Ikusten duzu goizean

Piarres Topet, Etxahun

Ikusten duzu goizean
argia hasten denean,
menditto baten gainean,
etxe ttipitto aintzin txuri bat,
lau haiz haundiren erdian,
txakur txuri bat atean,
iturriñ'960 bat aldean
han bizi naiz ni pakean.

Nahiz ez den gaztelua,
maite dut nik sorlekua,
aiten aitek hautatua.
Etxetik kanpo zait iduritzen
nonbait naizela galdua.
Nola han bainaz sortua,
han utziko dut mundua,
galtzen ez badut zentzua.

Ez da lurrean gizonik,
printzerik ez erregerik,
ni baiñ'960 hobeki denik.
Ba-dut andrea, ba-dut semea,
ba-dut alaba ere nik.
Osasun ona batetik,
ondasun nahiko bestetik...
Zer gehiago behar dut nik?

Goizean hasiz lanean,
aratsa heldu denean,
nagusi naiz mahaietan.
Kristau bat ona det hartu
nik emaztea hartzean.
Ez du me-egunean
sartuko, uste gabean,
txingar hezurrik eltzean.

Etxean ditut nereak,
akuillu, haiztur, goldeak,
uztarri eta hedeak.
Igazko ale ditut oraindik,
txoko guztiak beteak.
Nola igaro urteak
ematen badu besteak,
ez gaitu hilen goseak.

Landako hiru behiak,
esnez haunditu errapeak,
aratxe eta ergiak.
Bi idi haundi kopeta-txuri,
bizkar-beltz, adar-haundiak,
zikiro, bildots guriak,
ahuntzak eta ardiak...
Nereak dira guztiak!

Ez degu behar lurrean,
errez bizirik etxean,
utzi laguna gabea...
Jende beharrek ez dute jotzen
gure etxeko atean,
nun ez duten mahaietan,
otoruntz ordua danean,
lekua gure aldean.

Pello nere semea,
nahiz orain'960 gaztea,
da mutiko bat ernea.
Goizean goizik bazken erdira,
ba-darama artaldea.
Baitu bere egitea,
segituz nere bidea,
ez du galduko etxea.

Nere alaba Kattalin
bere hamarika urtekin,
ongi doa amarekin.
Begiak ditu, amak bezela,
zeru-zola bezain urdin.
Oraingo itxurarekin
uste det, denborarekin,
andre on bat dion egin.

Nere emazte Maria
ez da andre bat haundia,
baiñ'960 bai emazte garbia.
Muxu batentzat etxean ba-det
nik nahi detan guztia.
Galdegaiten det grazia,
detan bezela hasia,
bukatzeko bizia.